

wallet ja laitwad töt, mis sel wiñil ei hiiłga, kui walle. Mõnni ford agga peab ka rummalus töt walletks ja wallet töeks, nago allamas kuled.

Englismaal faswatas üfs wannaemma omma poia-poega, agga pois jooksis pakko ja läks laewa peal omma teed. Mitme aasta pärast tulli ta jälle taggasid ja leppis wannaemmagö ärra; sest emmasüddä on ussin andefsandma ja furja unnustama. Pärast oisid jutto, nago posleks nende wahhel midagi juhtunud.

„Möh, Jaak — ütles wannaemma — siinna olled nüüd faugel kainud ja paljo nainud, ütle mulle, kas olled jubba ka üht Nakk a nainud, kes sure metre põhjas peawad ella ma ja mõnni ford ennast merremeestele näitma?”

„Jah ollen nainud, — kostis Jaak, kes walletada möistis, nago eht madrus. — Kui meie Łane-Indiamaal ühhe fare al anfrus ollime, tulli üfs Nakk orrarohhelisse juuste ga merre põhjast laewa peale ja ütles meie

fiprele: „,,Rule pipper, mis poggana lugguse on, fas sul mitte muial rumi ei olnud oma önnetumat anfrut sisse lasta, kui just minno toa ukse ette, et uks nüüd lahti ei anna ja minno perrenaene wällja ei peäse ommad seapõrsad ja lambatalled tallitama?””

„No wata, Jaak — ütles wannaemma — Nakkasi on ful merrepõhjas; ma ollen lapse põlves ühte pildi peal nainud. Kägi veel, Jaak.”

„Üfs ford ollime punnases merres omma laewaga jälle anfrus ja näggime paljo immeasjo; agga kui anfrut ülles tömbasime, fölkus üfs wanna wettind tollarattas, kuld wits peal, anfro otsas ja selle peale olli kirjutud: „,,Kunningas Warao.””

„Kas nääd nüüd, Jaak, et pibel allati töt rägib. Eks kunningas Warao ja temma rüütlid ep olle feik punnase merressé ärra uppunud, ja sest aiaast on rattas senna jänud. Olleksite teie teisi rattoid ka otsinud. Kägi veel, Jaak.”